

(ישעה לא) ותיה השרון ערביה] שושנת העמקים - שעומדת בעמק הכל. מי הם העמקים? במו שגמור (תחלים כל) ממעמקים קראתיך ה'. חבצלת השרון. חבצלת - מאותו מקום של השקאת הנחלים שיוצאים ולא פוסקים לעולמים. שושנת העמקים - שושנה מאותו מקום שנקרה עמק הכל, נספר מכל האדרדים.

**בא** ראה, בתקלה יקרה בחבצלת, שהעלים שלה ירקים, אחר כך שושנה אדרפה בגונים לבנים. שושנה בשזה עלים. שושנת - שמשנתה מגון לגון ומהנה את גוניה.

שושנת - בתקלה חבצלת. בזמן שרוצה להזdog במלך נקראת חבצלת, אחר שנברקה עם המלך באוטן נשיקות היא נקראת שושנת, משום שפטות שושנת (שיר) שפטותיו שושנים. שושנת העמקים - שהיא משנה את גוניה לפעים לטוב ולפעים לרע, לפעים לרוחמים ולפעים לדין.

ונרא האשה כי טוב העץ למأكل וכי תואה הוא לעיניים (בראשית א). בא ראה, שהרי בני אדם לא מסתכלים ולא יודעים ולא משגיחים בשעה שברא הקודש ברוך הוא את האדם וכבר אותו בכבוד עליון, רצח מפני להדק בז' כר' שימצא ייחידי, ובלב ייחידי, ובמקום של דבקות ייחידה שלא משתנה ולא מתפרק לעולמים באותו קשר ייחיד שהפל נקשר בו. זהו שפטות ועת חמימים בתוך הארץ.

אחר כך סטו מארחא דמהימנותא, ושבקי ועוזבו את הארץ ייחידי, העליון מל' האילנות, ובאו להדק במקומות שמשנתה ומתקפה מגון ומטוב לרע ומרע לטוב,

השרב לאגם. (נ"א ישעה לא) ותיה השרון ערביה) **שושנת העמקים**, רקימא בעמיקתא דכלא. מאן אינון עמקים. כמה דעת אמר, (תחלים כל) ממעמקים קראתיך ה'. חבצלת השרון. חבצלת, מהו אטר, השקי דנחלין נפקין, ולא פסקין לעלמיין. שושנת העמקים, שושנה מהו אטר דאקרי עמיקה דכלא, סתים מכל טרין.

**הא** חזי, בקדמיתא יroke'a בחבצלת, דטרפין דילה יroke'in. לבתר שושנת, סומקא בגונין חווין. שושנה בשית טרפין, ששת, דأشתנית מגונא לגונא, ושבית גונחא. ששת, בקדמיתא חבצלת, בעדנא דבעיא לאזדונא ביתה במלפא באינו נשיין, אקרי ששת. בגין דכתיב, (שיר השירים ה) שפטותיו שושנים. שושנת העמקים דהיא משנייה גונחא, זמניין לטב, זמניין לביש, זמניין לרחוב, זמני לאדנא.

ונרא האשה כי טוב העץ למأكل וכי תואה הוא לעיניים (בראשית א) פא חזי, דהא בני נשא לא מסתכלין, ולא ידיעין, ולא משגיחין. בשעתא דברא קדשא בריך הוא לאדם, ואוקיר ליה ביקרו עלאה, בעא מניה לאתדקא ביתה בגין דישטבה ייחידי, ובלא ייחידי, ובאמר דרבוקתא ייחידי, דלא (דרכנו נ"ב) אשתי, ולא מתחפה לעלמיין, בההוא קשורא ייחידא, דכלא ביתה אתקשר, הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) ועיז המים בתוך הארץ.

לברר סטו מארחא דמהימנותא, ושבקי אילנא ייחידי, עלאה מכל אילניין. ואתו לאתדקא באטר דמשתני, ומתחפה מגונא לגונא ומטב לביש וمبיש לטב.